

คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ

รายงานการประชุม

คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้

ครั้งที่ ๓/๒๕๖๒

วันศุกร์ที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ เวลา ๐๙.๓๐ น.

ณ ห้องประชุมกระทรวงยุติธรรม ๑ อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๙

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ

ผู้มาประชุม

๑.	ปลัดกระทรวงยุติธรรม
ศาสตราจารย์พิเศษวิศิษฎ์ วิศิษฎ์สรอรรถ	ประธานอนุกรรมการ
๒.	ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
ร.ต.ท.อุทัย อาทิวา
อัยการพิเศษฝ่ายพัฒนากฎหมาย	อนุกรรมการ
๓.	ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม
นายศุภกิจ แยมประชา
รองเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม	อนุกรรมการ
๔.	ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
พล.ต.ต.มนัส ศิกษมัต
ผู้บังคับการกองคดีอาญา	อนุกรรมการ
๕.	ผู้แทนสำนักงานศาลปกครอง
นางสมฤดี ธีบุญศิริ
รองเลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง	อนุกรรมการ
๖.	ผู้แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
ร้อยตำรวจเอกไพรัตน์ เทศพานิช
ผู้อำนวยการกองกฎหมาย	อนุกรรมการ
๗.	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
นายถนัดกิจ นิวาทวงษ์
ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง
กองกฎหมายกระบวนการยุติธรรม	อนุกรรมการ
๘.	ผู้แทนสำนักงานประมาณ
นางสาวณัฐฐณี เกิดสุคนธ์
นิติกรชำนาญการพิเศษ	อนุกรรมการ

๙. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
นายธรรมนุญ เรืองดิษฐ์
รองเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. อนุกรรมการ
๑๐. ผู้แทนสหภาพนายความ อนุกรรมการ
ว่าที่พันตรี สมบัติ วงศ์กำแหง
อุปนายกฝ่ายบริหาร
๑๑. ผู้แทนคณบดีคณะนิติศาสตร์ของภาครัฐซึ่งเป็นกรรมการใน อนุกรรมการ
คณะกรรมการฯ
นายไพสิฐ พาณิชย์กุล
ผู้ช่วยอธิการฝ่ายกฎหมาย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
๑๒. ผู้แทนคณบดีคณะนิติศาสตร์ของภาคเอกชนซึ่งเป็นกรรมการ อนุกรรมการ
ในคณะกรรมการฯ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสถียรภาพ นาหลวง
รองคณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
๑๓. ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม อนุกรรมการ
นายวัลลภ นาคบัว
๑๔. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย อนุกรรมการและเลขานุการ
นางอุษา จันทลอย บุญเปี่ยม
ผู้อำนวยการกองนโยบายและประสานแผนกระบวนการยุติธรรม
๑๕. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นายวัฒนกร สิ้นนัย
นิติกรชำนาญการพิเศษ
๑๖. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวเปรมมิศา หนูเรืองงาม
นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ

ผู้ไม่มาประชุม

๑. ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประธานอนุกรรมการให้ความเห็นชอบ ติตราชการ
ศาสตราจารย์ ดร.ศักดา ธนิตกุล
อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒. ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประธานอนุกรรมการให้ความเห็นชอบ ติตราชการ
ศาสตราจารย์ ณรงค์ ใจหาญ
อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
๓. นางสาวสาวิตรี ชำนาญกิจ ติตราชการ
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑.	นางสิริมาพร เพชรประไพ	สำนักงานศาลปกครอง
๒.	นายสรรพัชฎ รัชตะวรรณ	สำนักงานอัยการสูงสุด
๓.	นางสาวชีวรัตน์ สุ่มงคล	สำนักงานกิจการยุติธรรม
๔.	นางสาวกัลยา ถ้ำทอง	สำนักงานกิจการยุติธรรม
๕.	นางสาววรรณชนนธ์ บรรณมาศ	สำนักงานกิจการยุติธรรม

เริ่มประชุม เวลา ๐๙.๓๐ น.

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ
ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

ตามที่คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ได้มีการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๒ โดยฝ่ายเลขานุการฯ ได้จัดทำรายงานการประชุมและแจ้งเวียนให้คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาแล้ว เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๒ โดยในเบื้องต้นมีอนุกรรมการขอแก้ไขรายงานการประชุม จำนวน ๑ ท่าน ได้แก่ ผู้แทนสำนักงานศาลปกครอง ดังนี้

(๑) หน้าที่ ๔ บรรทัดที่ ๑ จาก “และที่แก้ไข จากการประเมินกฎหมาย....” เป็น “และที่แก้ไขเพิ่มเติม จากการประเมินกฎหมาย...”

(๒) หน้าที่ ๖ ย่อหน้าที่ ๒ บรรทัดที่ ๒ จาก “เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสถานการณ์ความเชื่อมั่น...” เป็น “เกี่ยวกับสถานการณ์ความเชื่อมั่น”

(๓) หน้าที่ ๖ ย่อหน้าที่ ๓ ประเด็นอภิปราย บรรทัดที่ ๒ จาก “การบังคับใช้ ควรแสดงให้เห็นเป้าหมายหรือแผนที่ชัดเจน...” เป็น “การบังคับใช้ ควรแสดงให้เห็นเป้าหมายหรือแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน...”

(๔) หน้าที่ ๖ ย่อหน้าที่ ๓ ประเด็นอภิปราย บรรทัดที่ ๗ จาก “แนวทางการติดตามการดำเนินงานที่ชัดเจนมากกว่านี้” เป็น “เป้าหมายหรือแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนมากกว่านี้”
ฝ่ายเลขานุการฯ ได้ปรับปรุงรายงานตามที่ได้มีการขอแก้ไขเพิ่มเติมแล้ว

มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องเพื่อทราบ

การเชื่อมต่อระบบฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรม

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้แจ้งที่ประชุมเกี่ยวกับการเชื่อมต่อระบบฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรมว่า สืบเนื่องจากรัฐบาลได้มีนโยบายให้มีการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในกระบวนการยุติธรรม และมอบหมายให้กระทรวงยุติธรรมโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมเป็นผู้ประสานและดำเนินการ โดยได้จัดตั้งศูนย์แลกเปลี่ยนข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (DXC) ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ปัจจุบันมีหน่วยงานเครือข่ายจำนวน ๒๔ หน่วยงาน ๒๖ ฐานข้อมูล ได้แก่ ๑. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ๒. สำนักงานอัยการสูงสุด ๓. กรมราชทัณฑ์ ๔. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ๕. กรมคุมประพฤติ ๖. กรมสอบสวนคดีพิเศษ ๗. สำนักงาน ป.ป.ส. ๘. สำนักงาน ปปง. ๙. กรมการปกครอง ๑๐. กรมการขนส่งทางบก ๑๑. สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม ๑๒. สำนักงานกิจการยุติธรรม ๑๓. กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า ๑๔. ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ๑๕. กรมบังคับคดี ๑๖. สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ๑๗. กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ๑๘. สำนักงาน ป.ป.ท. ๑๙. สำนักงานประกันสังคม ๒๐. สำนักข่าวกรองแห่งชาติ ๒๑. หน่วยข่าวกรองทาง

ทหาร ๒๒. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ๒๓. กรมประมง ๒๔. สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ทั้งนี้ กระทรวงพาณิชย์และกระทรวงการคลัง ยังไม่มีการจัดทำ MOU และข้อมูลสำนักงานอัยการสูงสุด ฐานข้อมูล สารบบคดี มีการเชื่อมโยงแล้ว แต่ยังไม่ให้บริการ และมีการเชื่อมต่อระบบฐานข้อมูล ๒๖ ฐานข้อมูล ได้แก่ ๑. ข้อมูลทะเบียนราษฎร ๒. ข้อมูลประกาศสืบจับ ๓. ข้อมูลผู้กระทำผิดกฎหมาย ๔. ข้อมูลคดีรทหาย ๕. ข้อมูลประวัติบุคคลสูญหาย ๖. ข้อมูลผู้ต้องขัง ๗. ข้อมูลประวัติคดียาเสพติด ๘. ข้อมูลผู้ถูกคุมประพฤติ (ผู้ใหญ่) ๙. ข้อมูลเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิด ๑๐. ข้อมูลทะเบียนยานพาหนะ ๑๑. ข้อมูลใบอนุญาตขับขี่ ๑๒. ข้อมูลประวัติคดี ปง. ๑๓. ข้อมูลบุคคลล้มละลาย ๑๔. ข้อมูลผู้ประกันตน ๑๕. ข้อมูลประวัติการจ้างงาน ๑๖. ข้อมูลการเลือกสถานพยาบาล ๑๗. ข้อมูลทะเบียนขอความช่วยเหลือทางการเงินฯ (กรณีของจำเลย) ๑๘. ข้อมูลทะเบียนขอความช่วยเหลือทางการเงินฯ (กรณีของผู้เสียหาย) ๑๙. ฐานข้อมูลผู้ร้องทุกข์ ๒๐. ข้อมูลกองทุนยุติธรรม ๒๑. ฐานข้อมูลคนหาย ๒๒. ฐานข้อมูลศพนิรนาม ๒๓. ฐานข้อมูลศพไร้ญาติ ๒๔. ฐานข้อมูลหมายจับคดีพิเศษ ๒๕. ฐานข้อมูลทะเบียนนิติบุคคล ๒๖. ฐานข้อมูลผู้มีรายได้น้อย

ในปัจจุบันได้มีการพัฒนาให้สามารถรองรับบริการรายงานในหน้าเดียว หรือ Single Window ซึ่งเป็นการยกระดับการพัฒนาการแลกเปลี่ยนข้อมูลของศูนย์ DXC จากระบบสืบค้นข้อมูลให้สามารถแสดง รายงานเป็น Single Report ที่มีการรายงานข้อมูลของแต่ละฐานข้อมูลที่สืบค้นได้จากเลขบัตรประชาชน ชื่อ และนามสกุล มาแสดงในรูปแบบรายงานสรุปจากทุกฐานที่สืบค้นข้อมูลได้

ประเด็นอภิปราย

๑. การเชื่อมโยงข้อมูลกระบวนการยุติธรรมในปัจจุบันอาจมี ๒ ลักษณะ คือ การเชื่อมโยงข้อมูลโดยตรงระหว่างหน่วยงาน และการเชื่อมโยงผ่านหน่วยงานกลาง ซึ่งการอธิบายการเชื่อมโยง ในลักษณะของแผนภาพจะทำให้เห็นการเชื่อมโยงข้อมูลของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบ

๒. มีคดีบางประเภทที่ไม่ยุติลงโดยคำพิพากษา เช่น ยุติไปตามกระบวนการไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือบางคดีอาจยุติโดยการสั่งของพนักงาน อัยการ ซึ่งหากมีการเชื่อมต่อข้อมูลคดีที่ยุติลงโดยวิธีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทหรือยุติโดยวิธีการอย่างอื่นแล้ว จะเป็นฐานข้อมูลในการพิจารณาเกี่ยวกับสิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับ จึงควรพิจารณาเรื่องการ จัดเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมในกรณีนี้ด้วย

๓. สำนักงานศาลปกครองได้กำหนดให้มีระบบการดำเนินคดีในรูปแบบของ อิเล็กทรอนิกส์ครบทั้งระบบ ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการพัฒนาให้สามารถยื่นฟ้องและทำคำให้การผ่านระบบของ สำนักงานศาลปกครองและส่งไปยังตุลาการศาลปกครอง แต่มีข้อจำกัดบางประการที่ไม่สามารถบังคับให้คู่กรณี อีกฝ่ายหนึ่งหรือผู้ถูกฟ้องดำเนินการได้ เนื่องจากต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลดังกล่าวด้วย

มติที่ประชุม

รับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๔

เรื่องเพื่อพิจารณา

การจัดการข้อมูลประวัติการกระทำผิด

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้แจ้งต่อคณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ว่า ตามที่คณะอนุกรรมการฯ ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๒ ได้มอบหมายให้ ฝ่ายเลขานุการฯ ดำเนินการจัดทำระบบการจัดการประวัติการกระทำผิดเกี่ยวกับการจัดเก็บ การเข้าถึง ข้อมูล การเปิดเผย การเชื่อมโยงข้อมูลและการใช้ประโยชน์ โดยให้มีการแยกข้อมูลประวัติก่อนพิพากษา (Criminal History) และข้อมูลประวัติหลังศาลพิพากษา (Criminal Conviction) ให้ชัดเจน พร้อมศึกษา รายละเอียดเพิ่มเติมของต่างประเทศว่าข้อมูลใดที่กฎหมายกำหนดให้เปิดเผยได้มากน้อยแค่ไหน อย่างไร และการเข้าถึงข้อมูลสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ในระดับใด รวมถึงประเด็นเรื่องการลบประวัติการกระทำผิด ซึ่งให้ นำแนวทางของต่างประเทศมาปรับใช้ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อให้บุคคลดังกล่าวสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้

/และนำเสนอ ...

และนำเสนอแนวทางการจัดเก็บประวัติอาชญากรรมให้คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาจัดทำเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวกับระบบการจัดการประวัติการกระทำผิด การจัดเก็บ การเข้าถึงข้อมูล การเปิดเผย การเชื่อมโยงข้อมูลและการใช้ประโยชน์ โดยเน้นการดำเนินการเปิดเผยและการลบประวัติการกระทำผิด และหลังจากศาลมีคำพิพากษาแล้วให้มีความชัดเจน เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสังคมและเพื่อให้ผู้เคยมีประวัติการกระทำผิดได้เข้าถึงแหล่งงานภายหลังการพ้นโทษที่สอดคล้องกับความรู้ความสามารถของตน และเป็นไปตามมาตรฐานสากล ทั้งนี้ ฝ่ายเลขานุการฯ ได้ดำเนินการศึกษากฎหมายและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำระบบการจัดการประวัติการกระทำผิด การเปิดเผยและการลบประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ ประกอบด้วย ๙ ประเทศ คือ ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศแคนาดา ประเทศออสเตรเลีย ประเทศนิวซีแลนด์ และประเทศสวีเดน

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้ศึกษากฎหมายและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศในหัวข้อต่าง ๆ คือ ประเภทของข้อมูลและการเปิดเผยข้อมูล โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น ๓ ประเภท คือ ๑. ข้อมูลก่อนการพิจารณาคดี ๒. ข้อมูลระหว่างการพิจารณาคดี ซึ่งการที่จะเปิดเผยข้อมูลที่เกิดขึ้นในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ปรากฏอยู่ใน ๒ ลักษณะ คือ การเปิดเผยเป็นการทั่วไป และการเปิดเผยในระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในคดี และ ๓. ข้อมูลหลังการพิจารณาคดี มี ๒ ประเภท คือ การเปิดเผยข้อมูลเป็นการทั่วไป และการเปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานของรัฐหรือภาคเอกชน โดยผลการศึกษากฎหมายต่างประเทศสามารถแบ่งได้เป็น ๓ กรณี คือ (๑) กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมกำหนดให้มีการเปิดเผย (๒) กฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานกำหนดให้คณะกรรมการหรือผู้จ้างงานมีสิทธิตรวจสอบประวัติอาชญากรรม และ (๓) กฎหมายกำหนดอาชีพหรือตำแหน่งที่กำหนดให้การกระทำผิดเป็นคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม

ในส่วนของการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม แบ่งออกได้เป็น ๑. การไม่เปิดเผยโดยอัตโนมัติเมื่อเจ้าของประวัติถึงแก่ความตาย เมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนด หรือเมื่อบุคคลมีอายุถึง ๑๐๐ ปี ๒. การไม่เปิดเผยโดยการร้องขอโดยเจ้าของประวัติ ซึ่งจะมียกข้อยกเว้นในเรื่องของเงื่อนไขในการยื่นคำร้องขอไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมและพฤติกรรมภายหลังการกระทำผิดที่เห็นควรให้มีการไม่เปิดเผยทะเบียนประวัติอาชญากรรม นอกจากนี้ยังได้มีการศึกษากรณีความผิดที่มีให้ใช้กับการไม่เปิดเผยโดยอัตโนมัติและการไม่เปิดเผยโดยการร้องขอ ซึ่งเป็นฐานความผิดร้ายแรง หรือกรณีเป็นการดำรงตำแหน่งสำคัญ

ทั้งนี้ จากการศึกษากฎหมายและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำระบบการจัดการประวัติการกระทำผิด การเปิดเผยและการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ ฝ่ายเลขานุการฯ จึงได้นำเสนอหลักการที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้กับประเทศไทย ดังนี้

๑. การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยควรอยู่บนหลักการหรือแนวคิดของการที่จะให้อากาศผู้ที่เคยกระทำผิดสามารถกลับมาประกอบอาชีพได้ภายในระยะเวลาและพฤติกรรมภายหลังการกระทำผิด ความร้ายแรงของการกระทำผิดและโทษที่ได้รับ การปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ การอภัยโทษ ความประพฤติภายหลังการพ้นโทษ การปฏิบัติต่อผู้เสียหายหรือการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นที่เหมาะสม จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการเปิดเผยและไม่เปิดเผยซึ่งประวัติอาชญากรรม เพื่อเป็นการสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมและการให้อากาศผู้กระทำความผิดในการกลับคืนสู่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. หลักการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศส่วนใหญ่จะเป็นการเปิดเผยเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว และการจะไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม ควรให้กระทำเมื่อพ้นระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยอัตโนมัติหรือเมื่อมีการร้องขอ จึงเห็นควรให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วเช่นเดียวกับหลักการสากล

๓. ความผิดบางลักษณะที่มีความร้ายแรงและกระทบต่อความสงบของสังคมโดยรวม อาจมีความจำเป็นที่จะต้องให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยตลอดเพื่อประโยชน์ในการป้องกันภัยและมีให้มีการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้นำเสนอให้คณะอนุกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ซึ่งกำหนดหลักการในประเด็นสำคัญ ดังนี้

(๑) กำหนดให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม เมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติ หรือเปิดเผยต่อหน่วยงานภาครัฐเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคุณสมบัติแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ หรือเปิดเผยต่อภาคเอกชนเพื่อการประกอบอาชีพ รวมถึงการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาต ตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

(๒) กำหนดให้ไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม ใน ๒ กรณี คือ

(๒.๑) การไม่เปิดเผยโดยอัตโนมัติ ในกรณี (๑) เจ้าของประวัติถึงแก่ความตาย (๒) เมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำคุก หรืออัตรโทษที่หนักกว่า เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้พ้นโทษได้กลับตัวและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีและกลับมาประกอบสัมมาชีพได้

(๒.๒) การไม่เปิดเผยโดยการร้องขอ ในกรณียังไม่ถึงกำหนดเวลาที่ข้อมูลจะไม่เปิดเผยโดยอัตโนมัติ เจ้าของประวัติอาจยื่นคำร้องขอต่อศาลที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เพื่อพิจารณามีคำสั่งมิให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมของตน ซึ่งจะเป็นการให้โอกาสผู้ที่กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคมภายหลังการพ้นโทษและกลับคืนสู่สังคมโดยเร็วยิ่งขึ้น

(๓) กำหนดความผิดร้ายแรงที่ให้มีการเปิดเผยโดยตลอด เช่น ในความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงในราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งกระทำโดยเจตนา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์หรือความผิดตามกฎหมายอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๔) กำหนดบทลงโทษทางปกครองในกรณีที่การใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมของหน่วยงานของรัฐมิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดีของศาล การดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) กำหนดบทเฉพาะกาลกรณีการพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่มีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้หน่วยงานที่มีประวัติอาชญากรรมดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องเป็นการเปิดเผยในกรณีเจ้าของประวัติมีคำพิพากษาถึงที่สุด

ประเด็นอภิปราย

๑. กรณีข้อมูลข่าวสารของทางราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะกำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเป็นหลัก แต่การเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม ซึ่งถือเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลและกระทบต่อการใช้ชีวิตของผู้พ้นโทษ จึงควรใช้หลักปกปิดเป็นหลักเปิดเผยเป็นข้อยกเว้น ดังนั้น การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. จึงเห็นควรให้มีการบัญญัติให้ชัดเจนว่า “ห้ามมิให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรม เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้”

๒. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๒ ที่กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไปนั้น เห็นได้ว่าการตีความในเรื่องการพ้นกำหนดเวลายังเป็นปัญหา เพราะในช่วงเวลาที่ผ่านมามีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในเรื่องการบังคับคดี ซึ่งเกิดประเด็นว่าวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้

ใช้บังคับคือวันที่เท่าไร กรมบังคับคดียึดตามแนวปฏิบัติของส่วนราชการทั่วไปตามที่มีการตีความของ คณะกรรมการกฤษฎีกากว่านับตั้งแต่มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป แต่ในกระบวนการยุติธรรม โดยทั่วไปคำว่า “นับแต่วันประกาศ” จะให้เริ่มนับระยะเวลาในวันถัดไปเป็นวันแรก ส่งผลให้วันเริ่มต้นนับ ระยะเวลาจึงไม่เหมือนกัน โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือที่ นร. ๐๖๐๑/๕๑๔ เป็นบรรทัด ฐานในการนับระยะเวลาว่าให้นับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาทันที ในขณะที่ทางคดีอาญาทั่วไปให้นับ วันรุ่งขึ้นจึงเกิดปัญหา แล้วเช่นนี้ข้อยุติควรเป็นอย่างไร และแนวทางในการร่างกฎหมายในปัจจุบันควรเป็น อย่างไร หรือควรจะบัญญัติให้ชัดเจนว่า “เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจา นุเบกษาเป็นต้นไป” จะมีผลเช่นเดียวกับแนวทางของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาหรือไม่ โดยที่ประชุมได้ มีความคิดเห็นในเบื้องต้นว่า การกำหนดวันที่ให้กฎหมายมีผลบังคับใช้แน่นอน อาจจะทำให้ปัญหาการตีความ การบังคับใช้กฎหมายหมดไป

๓. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ได้กำหนดให้มีการเปิดเผย ประวัติอาชญากรรมต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติด้วย ซึ่งหลักการดังกล่าวอาจเป็นเหตุให้ร่างกฎหมายฉบับนี้ ไม่สามารถบรรลุประสงค์ให้ผู้ที่มีประวัติอาชญากรรมได้กลับคืนสู่สังคมมาประกอบอาชีพได้ เนื่องจากอาจเป็น ช่องทางให้นายจ้างที่ไม่สามารถยื่นขอประวัติอาชญากรรมบังคับให้ผู้สมัครงานไปร้องขอประวัติอาชญากรรม ตามพระราชบัญญัตินี้ ประกอบกับบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติย่อมต้องรู้ประวัติของตนเองอยู่ด้วยแล้วจึงอาจไม่ เหมาะสมที่จะให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิขอเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของตน

๔. เนื่องจากการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมจะเปิดเผยข้อมูลเฉพาะเมื่อศาลมี คำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิด แต่ถ้าหากเป็นข้อมูลเพียงแค่ว่าบุคคลถูกฟ้อง หรือถูกสอบสวนคดีอาญา จะไม่มี การเปิดเผยข้อมูลในส่วนนี้ จึงมีข้อสังเกตในกรณีศาลพิพากษายกฟ้องซึ่งถือว่าบุคคลผู้ถูกฟ้องเป็นผู้บริสุทธิ์ ข้อมูลดังกล่าวยังถูกเก็บไว้หรือไม่ และบุคคลดังกล่าวจะกลายเป็นผู้ไม่มีประวัติหรือไม่ อย่างไร เนื่องจากบุคคล นั้นได้ผ่านกระบวนการพิสูจน์โดยการพิจารณาของศาลและได้มีการยกฟ้องแล้ว นอกจากนี้ หากพิจารณาจาก พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. ๒๕๖๒ และพระราชบัญญัติองค์การอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ กรณีที่อัยการสูงสุดมีคำสั่งไม่ฟ้องเนื่องจากคดีไม่เป็นประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นเรื่องของความ มั่นคงแห่งราชอาณาจักร ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กรณีเหล่านี้ก็จะทำให้คดีสิ้นสุดที่ชั้นพนักงานอัยการ เช่นนั้น ดังนั้น ในมาตรา ๗ ที่บัญญัติให้การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมให้กระทำต่อเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึง ที่สุด ควรให้รวมถึงการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการด้วยหรือไม่ เพราะคดีเหล่านี้ก็มีปริมาณ จำนวนมาก ทั้งนี้ฝ่ายเลขานุการฯ ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า การที่จะกำหนดให้การเปิดเผยข้อมูลที่พนักงานอัยการสั่ง ไม่ฟ้องด้วยนั้น อาจทำให้เกิดผลที่แตกต่างออกไป ซึ่งถ้าไม่ได้มีการบัญญัติไว้ เมื่อมีการขอตรวจสอบประวัติ อาชญากรรม ก็จะได้รับข้อมูลว่าไม่พบประวัติอาชญากรรม แต่ถ้าบัญญัติไว้ผลที่ตรวจพบจะเป็นว่าพบประวัติ อาชญากรรมแต่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง ซึ่งเหตุผลจะมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้หากเป็นข้อมูลที่ไม่ใช่ ข้อมูลประวัติอาชญากรรม แต่เป็นข้อมูลการกระทำความผิดทั่วไป ข้อมูลเหล่านี้จะมีการเปิดเผยระหว่าง หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอย่างไร เพราะหากเป็นข้อมูลที่ได้มาโดยมิชอบจะใช้เป็นหลักฐานในการ ดำเนินคดีอาญาไม่ได้

๕. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ควรบัญญัติให้ครอบคลุมตั้งแต่ การจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม การลบหรือการจำหน่ายประวัติอาชญากรรม รวมถึงการใช้ข้อมูลประวัติ อาชญากรรม เพราะกฎหมายนี้ควรใช้เป็นกฎหมายกลาง รวมถึงควรมีการกำหนดหลักการคุ้มครองเด็กและ เยาวชนไว้ด้วย โดยไม่ควรเปิดเผยประวัติอาชญากรรมหรือเปิดเผยแบบมีเงื่อนไข เพื่อให้เด็กและเยาวชนมี โอกาสกลับสู่สังคม อย่างไรก็ดี หลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้เป็นการทั่วไป ซึ่งครอบคลุมกรณี บุคคลทั่วไปและเด็กและเยาวชนอยู่ด้วยแล้ว ประกอบกับกรณีของเด็กและเยาวชนได้กำหนดเป็นการเฉพาะ เกี่ยวกับการไม่เปิดเผยข้อมูลอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ อาทิ ระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และ

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งกำหนดให้มีการเปิดเผยประวัติของเด็กและเยาวชนไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมอยู่แล้ว

๖. จากนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” ในร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๕ ที่บัญญัติว่าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา หรือข้อมูลการถูกพิพากษาตัดสินว่ากระทำความผิดของบุคคล เห็นได้ว่ามีคำว่าข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา แต่ในหมวดของการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม หลักการตามคำนิยามในส่วนนี้หายไป อาจต้องตัดคำนิยามในส่วนนี้ออกหรือไม่ อย่างไร และเมื่อพิจารณาในร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๖ เห็นควรเสนอให้มีการเพิ่มอัยการสูงสุดเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย รวมถึงในมาตรา ๘ เกี่ยวกับการยื่นคำร้องขออาจต้องมีการเพิ่มเติมหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย

๗. ปัจจุบันหน่วยงานแต่ละหน่วยงานมีหน้าที่เก็บข้อมูลในงานของตนเอง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับทะเบียนรถ กรมการขนส่งเป็นผู้จัดเก็บ ข้อมูลเกี่ยวกับคำพิพากษา ศาลจะเป็นผู้จัดเก็บในระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่เชื่อมถึงกันได้ทั้งหมด ซึ่งในปัจจุบันศาลสามารถเก็บข้อมูลในระบบอิเล็กทรอนิกส์ย้อนหลังไปได้ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๐ ส่วนตำรวจจะเก็บข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล การกระทำของบุคคล การออกหมายจับ เป็นต้น ดังนั้น ปัจจุบันตำรวจจึงเป็นหน่วยงานหลักในการเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม แต่การจัดเก็บก็ยังคงมีข้อจำกัดในการจัดเก็บ ทำให้ข้อมูลอาจไม่สมบูรณ์หรือไม่ครบถ้วนบ้างในกรณีที่ต้องไปขอข้อมูลจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่นั้น ๆ โดยตรง ซึ่งในการจัดเก็บข้อมูลมักจะมีช่องว่างระหว่างตำรวจและศาลอยู่เสมอ ทำให้เกิดปัญหากรณีข้อมูลไม่ทันสมัย หรือไม่ครบถ้วน โดยหากได้ข้อสรุปว่าการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมให้เปิดเผยข้อมูลเฉพาะเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิด ผู้ที่มีหน้าที่จัดเก็บข้อมูลจึงควรเป็นศาลซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในด้านนี้

๘. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๙ ควรแก้ไขเป็นคำว่า “โทษสถานที่หนักกว่า” แทน “อัตราโทษที่หนักกว่า” เนื่องจากหากบัญญัติว่าอัตราโทษที่หนักกว่าจะสื่อถึงโทษจำคุกที่หนักกว่า แต่ในความหมายนี้คือต้องการให้เป็นอัตราโทษประหารชีวิตจึงควรใช้คำว่า “โทษสถานที่หนักกว่า” และกรณีบัญญัติห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาในข้อ (ก) (ข) (ค) (ง) เป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นระยะเวลาที่นานเกินไปหรือไม่ เพราะเมื่อต้องโทษและรับโทษครบถ้วนแล้วพ้นโทษออกมายังบวกระยะเวลาการห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมเพิ่มอีก จึงควรพิจารณาให้รอบคอบ และเห็นว่าการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยการกำหนดให้เจ้าของประวัติยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อพิจารณามิให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมของตนเมื่อพ้นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓ โดยให้ศาลพิจารณาพฤติการณ์ต่าง ๆ ประกอบด้วยนั้น ซึ่งการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวอาจจะเป็นการสร้างภาระให้แก่ผู้ร้องขอ ดังนั้น ควรมีการวางหลักและกำหนดระยะเวลาให้มีความชัดเจน

๙. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๗ การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมและมาตรา ๙ การห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม ยังไม่มีการบัญญัติคำว่า “ล้างมลทิน” ไว้ในร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งกรณีนี้เป็นปัญหามากกว่าการล้างมลทินจะมีผลมาถึงให้ไม่มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมหรือไม่ เช่น มีเยาวชนถูกจับข้อหาการพนัน และเมื่อเป็นผู้ใหญ่ไปสมัครเข้าเป็นตำรวจ เมื่อมีการตรวจสอบประวัติอาชญากรรมแล้วพบประวัติ จึงขาดคุณสมบัติการเข้ารับราชการตำรวจ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ ล้างมลทินไปแล้ว แต่ข้อมูลยังคงไม่ถูกลบออกจากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรม จึงเกิดปัญหาและจะขัดแย้งกับมาตรา ๗ (๒) ที่จะทำให้บุคคลนั้นขาดโอกาสในการสมัครเข้าทำงาน ดังนั้น จึงควรศึกษาประเด็นดังกล่าวประกอบการพิจารณาด้วย

๑๐. กรณีของการกำหนดความผิดที่มีให้ใช้กับการไม่เปิดเผยโดยอัตโนมัติและการไม่เปิดเผยโดยการร้องขอ ซึ่งเป็นความผิดที่ร้ายแรงนั้น ควรมีการกำหนดความผิดในกรณีที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์

อย่างแท้จริง ดังนั้น จึงต้องพิจารณาการกำหนดฐานความผิดในร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๑๔ ให้ชัดเจน โดยเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าแม้ส่วนใหญ่ความผิดที่กำหนดไว้จะเป็นความผิดร้ายแรง แต่ในมาตรา ๑๔ (๓) ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ยังคงเป็นความผิดอันยอมความได้ จึงอาจไม่เกินไปในแนวทางเดียวกันกับความผิดอื่น ๆ รวมทั้งพิจารณาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดหรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดควรมีการกำหนดขอบเขต ซึ่งอาจจะไม่ใช่ทุกฐานความผิด นอกจากนี้ควรเพิ่มความผิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖ เข้าไปด้วย เพราะในปัจจุบันพนักงานสอบสวนมีการตั้งข้อหาจำนวนมาก และมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ลงโทษในความผิดฐานนี้ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นความผิดที่มีความร้ายแรง

๑๑. กรณีบทกำหนดโทษทางปกครองในกรณีการใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมของหน่วยงานรัฐเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดีของศาล การดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้มีโทษปรับทางปกครอง ซึ่งควรกำหนดผู้บังคับใช้อำนาจทางปกครองดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับคดีปกครองด้วย

๑๒. การแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลนอกเหนือจากพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว ยังมีกฎหมายของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งเป็นกฎหมายกลางว่าด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลระบบดิจิทัล คือ พระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๑๒ กำหนดหลักการเพื่อให้ทุกหน่วยงานจะต้องปรับข้อมูลระบบออนไลน์เข้าสู่ระบบดิจิทัล และบังคับให้ทุกหน่วยงานต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน แต่การจะเก็บ รวบรวม ใช้และเปิดเผยนั้นก็จะต้องมีความชัดเจนว่าหน่วยงานกระทำได้น้อยเพียงใดและอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายอย่างไร ไปพร้อมกันด้วย ซึ่งหากเป็นข้อมูลที่ต้องแลกเปลี่ยนในลักษณะของการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมจะมี Platform บางอย่างบังคับให้ทุกหน่วยงานต้องดำเนินการตาม Platform ที่กำหนดด้วยแล้ว อย่างไรก็ตามขอให้ฝ่ายเลขานุการฯ รับผิดชอบตรวจสอบขอบเขตการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลของหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจภาพการดำเนินการในเรื่องนี้ให้ละเอียดยิ่งขึ้น

มติที่ประชุม เห็นชอบแนวทางการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามที่ฝ่ายเลขานุการฯ เสนอ และมอบหมายฝ่ายเลขานุการฯ ดำเนินการ ดังนี้

๑. ยกร่างกฎหมายประวัติอาชญากรรมโดยเน้นการปกปิดประวัติอาชญากรรมเป็นหลัก และให้การเปิดเผยเป็นข้อยกเว้น โดยการเปิดเผยให้กระทำได้เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุด รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการเปิดเผยและไม่เปิดเผยซึ่งประวัติอาชญากรรมเพื่อเป็นการสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมและการให้โอกาสผู้กระทำความผิดในการกลับคืนสู่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในการเข้าถึงหรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานในชั้นระหว่างการพิจารณาคดีหรือภายหลังการพิจารณาคดี การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมในกรณีได้รับการล้างมลทิน ระดับของความผิดร้ายแรงของการกระทำความผิดที่ต้องมีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม การบังคับคดีทางปกครอง ฯลฯ

๓. นำเสนอร่างกฎหมายประวัติอาชญากรรมและข้อมูลที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมให้คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาให้ความเห็นชอบ และนำไปปรับปรุงความคิดเห็นตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องอื่นๆ
ไม่มี

เลิกประชุม เวลา ๑๑.๐๐ น.

(นางสาวเปรมมิศา หนูเรืองงาม)
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้จัดรายงานการประชุม

(นายวัฒนกร สิ้นนุ้ย)
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้จัดรายงานการประชุม

(นางอุษา จันพลอย บุญเปี่ยม)
อนุกรรมการและเลขานุการ
ผู้จัดรายงานการประชุม